

PRINCESA

Tenia fred, pluvia, pluvia molt. Corria sense saber on aturar-me, m'ho acabava de dir. Demà pel matí marxaria, i no tornaria mai més. Cada vegada pluvia més i la meva cara estava tota mullada, les llàgrimes queien mentre es barrejaven amb la pluja. L' Erica marxava. No podia deixar de córrer mentre lluitava amb la pluja, la meva vida mai tornaria a ser la mateixa.

Era massa tard per intentar arreglar les coses, l' Erica semblava molt decidida. Mentre això em donava voltes al cap, jo no deixava de pensar: Jacob, ets un covard. Ella marxava i l'únic que jo havia fet era sortir corrents evitant la veritat. Vaig passar tota la nit assegut a un banc, sense poder tornar a casa i trobar-la recollint les seves coses. Tot perquè s'havia enamorat d'un home de la mateixa edat que nosaltres, 25 anys. La petita gran diferència que hi havia entre nosaltres es que ell era milionari i propietari d'una empresa constructora i jo treballava a una petita oficina i no cobrava més de 1.200 euros al mes. Marxava a viure a un poble d'aquí a prop, a una enorme casa de dues plantes.

Ja havia passat un mes des de que ella, la meva princesa, havia marxat i no em podia treure del cap la seva imatge: el seu cabell negre i arrissat, els seus ulls verd fosc, la seva mirada penetrant, el seu brillant somriure, la seva fina veu, la seva suau i clara pell.

Cada lloc per on anava em recordava a ella. Un matí d'hivern, en arribar del treball cap a migdia, vaig sentir un missatge de veu al telèfon. Era ella, em deia que estava preocupada per mi, que volia continuar sent la meva amiga i que algun dia d'aquesta setmana passaria a visitar-me. Vaig pujar a dutxar-me i després vaig anar al meu despatx per obrir el meu correu electrònic. Vaig rebre un correu amb la que anava a ser la invitació del nostre casament, que havia estat cancel·lada. Vaig pensar en sopar alguna cosa i després, vaig anar-me'n a dormir. Al cap de dues setmanes no tenia notícies d'ella i vaig pensar en trucar-la, no contestava ningú. La meva germana, la Iris, m'havia trucat i m'havia convidat a sopar el dissabte per la nit. Com que casa seva era a prop del poble on havia anat a viure l' Erica, vaig pensar en anar a fer-li una visita per comprovar que estigués bé. Vaig arribar a la que semblava casa seva, era molt gran i tenia un petit jardí a la part de davant. Vaig pujar les escales i vaig tocar a la porta. Algú va treure el cap per la finestra i de sobte van obrir la porta. Semblava l' Erica però estava molt canviada, no era la meva princesa. Tenia el cos enfeblit i la cara pàl·lida, anava amb un vestit de llana ample i duia unes botes de pell. En veure'm, la seva cara adquirí expressió d'alegria i sorpresa a la vegada. Em va donar una

abraçada i em va convidar a entrar. La casa encara era més enorme del que semblava per fora, vam seure a uns sofàs i em va convidar a prendre un cafè.

-Com estàs, Jacob?-em va dir mentre em servia una tassa de cafè-.

-Docs la veritat es que no em puc queixar, però tu, no sé, no tens molt bon aspecte. Et trobes bé?-li vaig preguntar-.

-Es pot dir que sí. Per cert, t'he de donar una noticia-la vaig mirar amb cara de sorpresa esperant a que em digués quina era -.Estic embarassada- va dir amb un ampli somriure-.

Li vaig tornar el somriure encara que ella sabia millor que ningú que la meua alegria no era del tot sincera. Em va demanar que li faria moltíssima il·lusió que jo fabricués el bressol del nadó, ja que tenia alts coneixements de fusteria. Vaig acceptar i ella m'ho va agrair amb un dels seus brillants somriures. Em va dir que l'endemà aniria a casa meua per parlar del disseny del bressol. Li vaig dir que havia de marxar i va fer l'intent d' aixecar-se per acompanyar-me a sortir. Jo li vaig agafar el braç per dir-li que ja anava tot sol.

En el moment en què li vaig tocar el braç va posar cara de dolor i va llençar un tímida crit. Li vaig pujar la màniga del vestit i vaig observar un enorme blau al seu braç.

-Què t'ha passat?-li vaig preguntar.

-Em...no ho sé...segurament m'he fet un cop- va dir traient-li importància-.

Em va fer una abraçada i vaig dirigir-me cap al meu cotxe. En aquell mateix moment un home alt i d'aparença freda arribava, seria en Martí, el seu marit. Va sortir del cotxe amb cara de pomes agres, es va dirigir a la porta de la casa on estava l' Erica i va dir:

-Erica, fica't a casa ara mateix- la va agafar pel braç i la va dur cap a dins-.

No em va agradar gens, aquesta no era manera de tractar a una persona que estimaves.

Vaig passar tota la nit intranquil i pensatiu. El blau de l' Erica... s'havia fet un cop o li havien fet un cop? No podia permetre que aquest tio fes mal a la meua princesa, no podia.

-Què et preocupa?-em va dir la Iris amb un to agut.

Li vaig dir el que havia vist a casa de l'Erica i em va dir que potser n'estava fent un gra massa però que hi parés atenció durant els pròxims dies i que parlés amb ella. Cap a mitja nit vaig marxar cap a casa i en passar per casa de la meua princesa vaig desitjar que tot el que passava pel meu cap fossin tonteries meves i que ella visqués feliç encara que no fos al meu costat. Al matí següent vaig estar esperant a que vingués, com que no va aparèixer durant tot el dia per casa meua vaig decidir trucar-la. Va agafar el telèfon una veu de dona, però no era la veu de la meua princesa.

-Podria parlar amb l' Erica?-vaig dir amb to amable.

-En aquests moments la senyoreta Erica no es troba a casa- va respondre la dona amb dificultat.

-Sap vostè on ha anat?-vaig continuar.

-Crec que la senyoreta va tenir un accident a la banyera ahir per la nit i ha tingut problemes amb el seu embaràs, han anat a l'hospital.-va explicar amb to de preocupació

-Moltes gràcies- vaig penjar el telèfon.

Alguna cosa rara estava passant a aquella casa, alguna cosa li estava passant a l' Erica, jo no seria milionari, però no era tonto. Vaig agafar el cotxe i vaig anar cap a l'hospital, vaig preguntar per l'Erica a recepció i em van donar el nombre de l'habitació.

Quan vaig pujar a l'habitació l' Erica, ella i el seu marit ja sortien amb pas lent. Els vaig seguir fins a la sortida de l'hospital i mentre en Martí ficava les coses al cotxe, vaig parlar amb ella.

-Es pot saber què t'ha passat?

-Res Jacob, deixa'm, he de marxar.

-Erica, t'estic dient que què t'ha passat.

-A veure Jacob, ahir mentre m'estava dutxant vaig caure i he vingut per comprovar l'estat del meu nadó.

-I què t'han dit?

-Que esta bé però que he de fer repòs durant una setmana.

-Erica!-va dir en Martí, a la meva princesa li va canviar el color de la cara-deixa les converses per un altre moment, marxem.

-Erica, segur que estàs bé?-li vaig preguntar-.

-Sí, ja ens veurem.

Es van dirigir cap al cotxe i van marxar. No la veuria com a mínim en una setmana, la meva preocupació no em deixava dormir per les nits. Anava tot el dia com un fantasma per la vida, tot el dia pensant en com estaria la meva princesa. Van passar dues setmanes sense notícies d'ella. No aniria a veure-la, no tenia ganes de veure la cara del que es feia dir el seu marit. Havia pensat en trucar a la Iris per dir-li que passés per casa de l' Erica per comprovar el seu estat de salut. I així ho vaig fer, només aixecar-me pel matí vaig agafar el telèfon i vaig trucar a la meva germana.

-Digui?-va respondre una nena, seria l'Àngela, la meva neboda.

-Hola, Àngela, sóc l'oncle Jacob, com estàs?

-Oh! Hola! Estic molt bé, ara es posa la mama, vale?

-Molt bé, un petó.

-Jacob?-va respondre la veu de la meva germana.

-Hola, Iris. Et volia demanar un favor.

-Digues, què vols?

-Necessito que passis per casa de l' Erica. Fa dues setmanes que va caure a la banyera i la vaig anar a veure a l'hospital. Em va dir que em trucaria, no he tingut notícies seves.

-Si, havia sentit alguna cosa, precisament avui he d'anar a comprar a prop de casa seva, m'hi passaré.

-Moltes gràcies.

-Fins aviat.

Vaig decidir anar a comprar-me un jaqueta nova, perquè últimament estava fent massa fred. En tornar, em vaig donar una dutxa, vaig sopar i vaig veure la tele una estona. Cap a les deu va sonar el telefon, era la Iris, em va dir que l' Erica havia anat a passar uns dies a França i que fins a principis de gener no tornaria.

L'endemà em vaig llevar amb molt de fred, em vaig vestir i vaig baixar a prendre un cafè. Vaig anar a treballar i després, a la tarda, vaig anar a visitar la meva germana. Així van ser tots els dies fins a l'arribada del Nadal. La meva germana em va convidar a passar el Nadal a casa seva i jo vaig acceptar. El dia 7 de gener, quan tornava cap a casa, vaig passar per davant de casa l'Erica i vaig veure un cotxe que sortia a molta velocitat de l'aparcament. Era en Martí, sense l'Erica, potser ella ja havia arribat i estava a casa. Vaig parar el cotxe i em vaig apropar a la casa.

La porta estava oberta, vaig entrar. Vaig cridar el seu nom i la vaig començar a buscar. Al pis de dalt s'escoltaven sorolls i m'hi vaig apropar. L'estava escoltant plorar i semblava que la veu venia del dormitori principal, vaig entrar. De sobte vaig notar com si se'm parés el cor, la respiració, el pensament, com si es parés el temps, quan la vaig veure. Estava asseguda al terra, plorant, duia un vestit blanc molt fi i estava descalça. Va aixecar el cap en veure'm: la seva trista mirada es va clavar en mi, les seves galtes reflectien amb color vermell- sang les mans d'ell, la meva princesa. Em vaig apropar a ella, em va abraçar, sense parar de plorar. Jo no m'ho podia creure, no podia creure com aquest tio havia pogut posar-li una mà a sobre a ella, a la meva princesa. Estava clar, jo havia de fer alguna cosa. La vaig aixecar del terra, la vaig mirar als ulls i vaig començar a morir cada vegada més per dintre. No podia amb els seus ulls, amb la seva mirada, no podia veure com ella sofria tant. La vaig estrènyer en una abraçada contra el meu pit i no vaig poder impedir que dels meus ulls comencessin a sortir llàgrimes de ràbia. La vaig agafar, la vaig portar al primer pis i la vaig estirar al sofà.

-Erica , avui et véns a dormir a casa meva.

-No, Jacob, no es bona idea- va dir entre sanglots.

-Què? Vols dir que t'he de deixar aquí perquè quan vingui l'animal del teu marit, et doni una altre pallissa?

-Deixa-ho estar.

-A veure ,Erica, això no pot ser, li has de dir que vols ser feliç, que no ets la seva criada, això ha arribat fins aquí, això s'ha acabat i no tornaràs a sentir les arpes de les seves mans. No ho permetré, m'entens?-va començar a plorar.

No havia vist mai a la meua vida la meua princesa plorant d'aquesta manera, es com si la meua Erica ja no existís, com si l'animal del seu marit li hagués robat la vida i l'ànima.

-Jacob, serà millor que marxis, no vull que estiguis aquí quan arribi en Martí.

-Es increïble. Erica, que aquest tio et pega! Estàs embarassada, i tu et vols quedar aquí, no pot ser, no m'ho puc creure.

-Això és cosa meua, les coses s'arreglen parlant. Si marxo serà pitjor.

-Parlant? Tu penses que amb aquest animal que pega a la seva dona es pot parlar?

-No et preocupis, estaré bé.

Vaig sortir de la casa i una altre vegada tornaven a caure aquelles llàgrimes d'impotència i de ràbia. Vaig arribar a casa i em vaig anar al llit, sense sopar. Al matí següent vaig marxar a treballar molt d'hora, no tenia ganes d'estar sol a casa.

Quan vaig arribar tenia com unes cinc trucades de la Iris. La vaig trucar pensant que podria ser bastant important.

-Digui?-va respondre l'Iris.

-Iris, què passa?-vaig preguntar amb impaciència.

-Jacob tinc una mala notícia.-

-Què li ha passat a l'Erica?-una altre vegada em queien les llàgrimes.

-No ho sé molt bé, però aquest matí ben aviat he vist que venia una ambulància i crec que se l'han emportat a l'hospital.

-Ara me'n vaig a l'hospital.

-No, no hi vagis sol, espera't deu minuts que passo a buscar-te i jo et porto.

-No triguis.

Em vaig veure un got d'aigua i gairebé no me'l podia empassar. Va arribar la Iris i vam marxar cap a l'hospital. En arribar vam anar a l'habitació i allà estava ella, la meua princesa. Semblava que estigués adormida. De sobte va venir un doctor i li vaig preguntar que com estava l'Erica.

-Ha perdut el nen, pel que es veu ha tingut una caiguda molt forta, els companys que han anat a casa seva diuen que semblava que hagués caigut per les escales. S'ha donat un cop molt fort al cap i té moltes contusions. Sé que és molt dur d'escoltar el que els vaig a dir, però és possible que no torni a despertar -va dir el doctor.

En aquell moment vaig pensar on estaria l'animal del seu marit, el que l'havia llençat per les escales. A sobre de matar al seu fill havia deixat a la meua princesa allà, no sabia si tornaria a veure a la meua princesa somriure.

Ens van fer sortir de l'habitació i ens vam passar hores i hores esperant que despertés. Però no hi havia senyals de vida al rostre de la meva princesa. En aquell moment va venir el doctor i ens va dir que en Martí havia tingut un accident de camí a l'hospital i que havia mort a l'acte. Em vaig quedar parat, sense saber què dir, no em podia alegrar, però tampoc li podia desitjar això ni a la pitjor de totes les persones. La meva germana em va dir que seria millor que marxéssim a descansar a casa. Abans de marxar vaig entrar a l'habitació em vaig posar al costat de l' Erica i li vaig dir:

-No sé si em pots escoltar, t'estimo molt, no em pots deixar sol. Si us plau, has de despertar, princesa. No em puc imaginar com seria la meva vida sense tu, si us plau, lluita per viure, t'estimo. Adéu, princesa.

Quan vaig arribar a casa em vaig ficar al llit. Quan em vaig llevar a l'endemà vaig encendre la tele i des de la cuina vaig escoltar una notícia: un conegut propietari d'una empresa constructora havia mort en un accident de cotxe quan anava a visitar a la seva dona a l'hospital. No m'ho podia creure. Qui se'n recordava de l' Erica? Ningú, una altra víctima anònima. Ella estava al llit d'un hospital debatint-se entre la vida i la mort i la gent només estava preocupada per la mort de la persona que la havia deixat així. En aquell moment va sonar el telèfon, era de l'hospital, semblava que l' Erica estava millor.

Vaig agafar el cotxe i en vint minuts vaig arribar a l'hospital. Vaig pujar a l'habitació, la vaig veure amb els ulls oberts, la seva mirada es va creuar amb la meva, tots dos vam començar a plorar. Era ella, la meva princesa havia tornat.

Durant un moment em vaig posar a pensar, estava molt content. M'agradava el meu final feliç, encara que moltes vegades, la vida, a les dones que pateixen el que havia patit la meva princesa, no els donava un final feliç.

Judit Lobato 4t d'ESO
Col.legi Sant Gabriel de Barcelona